

interesserede i at undlade Stemplingen; de skal dog ikke betale noget, og de vil altid, som jeg nævnte før, have Medvidere i det Bedrageri, der finder Sted, naar Stemplingen undlades. Saa jeg kan ikke tænke mig, at Statskassen risikerede noget næneværdigt i saa Henseende, selv om der ikke var noget videre Tilsyn. Jeg tror, at disse Notaaer alligevel vilde blive stemplet i samme Omfang, som det vilde ske; hvis Tilsynet var meget indgaaende. Men maa jeg for ikke at blive misforstaaet sige, at jeg er tilbøjelig til at tro, at Livet ikke vil forme sig saa meget forskelligt, hvad enten vi vedtager Lovforslaget, som det foreligger, eller vedtager de Bestemmelser, som der var saa megen Tale om i Folketinget, og jeg forstaar lige saa lidt som det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Hey) Heftigheden af den Debat, der blev ført om disse Forhold. Men dette Spørgsmaal bør jo, som Lovforslaget i det hele, overvejes i et Udvalg, og principalt er jeg af den Opfattelse, at man bør ikke til at begynde med gøre Kontrollen strengere og mere generende end absolut nødvendigt, man kan jo altid siden skærpe den.

Maa jeg, da jeg har Ordet, sige til det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Hey), at han ikke har Ret i sin Protest mod Rigtigheden af min Udtalelse om, at Finansminister Neergaard i 1911 saa rigtigt paa, at Staten trængte til flere Penge, end dette Tings Flertal den Gang vilde unde ham. Tværtimod kunde det, der blev vedtaget, ikke nær slaa til. Aaret efter maatte vi yderligere forøge Skatterne med mange Millioner.

Tvede: Jeg skal ikke uddybe denne Diskussion eller gøre den skarpere, fordi jeg fra tidligere Tid ved, at vi her i Tinget særdeles vel kan forhandle med den højtærede Finansminister, og jeg haaber ogsaa, at vi denne Gang skal finde Vej, saaledes at vi kommer til Resultat og Maal med det samme. Jeg maa dog gøre opmærksom paa, at naar jeg fremdrog Spørgsmaalet om og Sammenligningen mellem Kontrolbestemmelsen i Loven om Beskatning af Cigaretter og det foreliggende Lovforslag, var det, fordi jeg gik ud fra, at naar man ved en Skatteartikel, som spredes ud blandt Tusinder af Mennesker her i Landet, kan nøjes med de Kontrolbestemmelser, som da blev indsat, maa ogsaa det nærværende Lovforslag, der jo skal ramme meget færre Mennesker, og som er meget let overskueligt, kunne nøjes med i hvert Fald ikke flere

Kontrolbestemmelser. Det var derpaa, min Sammenligning gik ud.

Naar den højtærede Finansminister — saaledes forstod jeg det — siger, at han ikke har mødt nogen Indsigelse fra de store Banker, er det selvfølgelig rigtigt, men derfor er det maaske ikke udelukket, at man vil faa at høre fra dem. Jeg troede, at de store Banker havde ladet høre fra sig, jeg havde nemlig hørt noget om, at de vilde gøre det, og hvad der ikke er kommet, inden Sol gaar ned, kan vel komme, inden Sol gaar ned den næste Dag.

Maa jeg saa endelig sige et Par Ord i Anledning af de Udtalelser, som den højtærede Minister fremkom med, og som kunde give det Udseende af, at jeg vilde dække over, at Folk kunde unddrage sig deres Skattepligt og smøge den af sig ved at løbe omkring Hjørnet. Nej, det er saa langt fra min Mening; thi jeg gaar ud fra, at alle Borgere bør skatte efter deres Skattepligt og efter, hvad de har i Indtægt, men det, jeg talte imod, var, at man i sin Jagt efter at faa Skatten ud af alle Folk gjorde noget, der skadede den gode og legitime Forretning, og det er det, jeg mener vil ske igennem § 24 overfor de udenfor København liggende Bankinstitutter og Forretninger herhjemme.

Poul Rasmusen: Overfor den højtærede Minister vil jeg gøre opmærksom paa, at mine Udtalelser om de 1½ eller 2 promille væsentlig var baserede paa en Frygt for, at Staten skulde lide Tab ved disse Satser. Mine Udtalelser skyldtes altsaa min Interesse for Statskassen, og det forekommer mig da, at der er Udsigt til, at Finansministeren og jeg kunde blive enige paa dette Punkt.

Om min Udtalelse om, at de uskyldige skulde lide for de skyldige eller de hvide faar for de sorte, siger Ministeren, at det var der ingen Mening i, det kunde jeg ikke sige, saaledes var det jo i alle Livets Forhold, at der var Straffebestemmelser, som gjaldt for alle. Javel, Straffebestemmelser har jeg intet imod, men Straffebestemmelser generer aldrig den uskyldige; den, som ikke er sig noget bevidst eller gør noget ondt, generer Straffebestemmelser ikke. Derfor skal vi have Straffe, men det strenge Tilsyn gaar baade ud over retfærdige og uretfærdige. I øvrigt vil jeg sige til den højtærede Minister, at naar jeg er ængstelig ved Bestemmelserne i § 24, er det, fordi jeg ængstes noget over, at det i al Almindelighed skal udvikle sig saaledes herhjemme, at vi forsyner visse Folk med Fotografi-